

PROPOSTA DE RESOLUCIÓ SOBRE LA SOBIRANIA I EL DRET A DECIDIR DEL POBLE DE CATALUNYA

PREÀMBUL

Catalunya és una nació i, com a tal, té el dret a decidir lliurement el seu destí, és a dir, a exercir el dret a l'autodeterminació.

La voluntat d'autogovern del poble català s'ha expressat de forma constant al llarg de la història. Durant el segle XX aquesta voluntat es va poder concretar en la recuperació de la Generalitat en el marc de l'Estatut d'Autonomia de 1932, aprovat durant la II República. L'aixecament feixista de 1936, i la guerra que aquesta insurrecció va provocar, va comptar amb una resistència activa del poble i el Govern de Catalunya. Aquesta resistència va continuar durant la llarga dictadura franquista; una de les fites fonamentals d'aquesta actitud de lluita per les llibertats es concretà en la creació de l'Assemblea de Catalunya, l'any 1971: el punt tercer de la seva declaració fundacional exigia "el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret a l'autodeterminació".

El poble de Catalunya ha expressat, després de la dictadura franquista, en dues ocasions, l'any 1979 i l'any 2006, la seva voluntat d'autogovern concretada en els respectius Estatuts d'Autonomia. I al llarg dels trenta-tres anys d'existència de les institucions democràtiques catalanes recuperades, el Parlament de Catalunya ha proclamat en diverses ocasions el dret imprescriptible, irrenunciable i inalienable del poble català a l'autodeterminació. La sentència del Tribunal Constitucional 31/2010, com a conseqüència dels recursos presentats pel PP i el Defensor del Pueblo, va suposar un menyspreu a la voluntat del poble català en no respectar la decisió de la ciutadania expressada en referèndum l'any 2006.

La sentència va comportar la ruptura del pacte constitucional i va obrir una etapa en la que l'única via de sortida democràtica passa per retornar la veu i la capacitat de decisió al poble català.

Les manifestacions massives del 10 de juliol de 2010 i de l'11 de setembre de 2012 són expressió del rebuig de la ciutadania envers la manca de respecte a les decisions del poble català. La resolució 742/IX del Parlament de Catalunya, del 27 de setembre de 2012, aprovada per una majoria de vuitanta-sis diputats i diputades, marca de forma inequívoca el camí cap a una consulta o referèndum d'autodeterminació. Els resultats de les eleccions del 25 de novembre han ratificat la voluntat de celebrar la consulta o el referèndum durant la present legislatura i alhora han configurat una composició del Parlament que expressa la pluralitat de les forces que donen suport a aquest procés.

Cal recordar, però, que l'inici del camí cap a l'autodeterminació coincideix amb una crisi econòmica que ha comportat decisions governamentals que han retallat l'Estat de Benestar. És imprescindible, doncs, que el procés cap al dret a decidir vagi acompanyat d'un pacte que garanteixi els drets socials i democràtics de la ciutadania i del país.

Els darrers temps hem viscut un continuat procés de recentralització, d'atac a l'autogovern de Catalunya i a la llengua catalana per part del Govern de l'Estat, que s'ha vist afavorit per la sentència del TC. Uns atacs a la llengua catalana que en el cas del País Valencià i de les Illes Balears han estat liderats pels respectius governs. Amb aquests i d'altres pobles compartim una llengua i uns vincles històrics i culturals, en el

marc dels Països Catalans, cap als que expressem la nostra solidaritat, la voluntat de compartir l'avenç cap al reconeixement dels drets nacionals i l'ampliació de les formes de cooperació que preveu l'article 12 de l'actual Estatut.

De forma simultània, aquest procés s'ha de fer en un context d'una forta demanda ciutadana de regeneració democràtica, amb una exigència àmpliament compartida que reclama altres maneres de fer política. El procés pel dret a decidir, sense una profunda regeneració democràtica que expulsi la corrupció de la vida política de Catalunya, serà molt més difícil i tindrà molta menys credibilitat.

Per tal de continuar avançant en aquest procés, el Parlament de Catalunya, reunit en sessió plenària en l'inici de la X Legislatura, i en representació de la voluntat popular expressada democràticament a les darreres eleccions del 25 de novembre de 2012, formula la següent:

DECLARACIÓ SOBRE LA SOBIRANIA I EL DRET A DECIDIR DEL POBLE DE CATALUNYA

1. El Parlament de Catalunya, d'acord amb la voluntat popular expressada democràticament, declara de forma solemne que el poble català, en tant que subjecte polític i jurídic, disposa de la sobirania democràtica necessària per fer efectiu l'exercici del dret a decidir, com a plasmació del dret a l'autodeterminació dels pobles, per poder escollir el seu futur polític amb llibertat i sense límits.

2. El procés català del dret a decidir es realitzarà d'acord amb els principis següents:

2.1. Legitimitat democràtica.

El dret a decidir no es fonamenta tan sols en el reconeixement que Catalunya com a nació pot decidir lliurement el seu destí; és també una expressió concreta de les llibertats democràtiques. I és per aquest motiu, que la voluntat de celebrar un referèndum o consulta pot ser àmpliament majoritària a la societat i al Parlament, independentment de les legítimes opcions que es vulguin defensar quan la consulta es produeixi.

El Parlament vetllarà per assegurar que el procés sigui escrupolosament democràtic, garantint la pluralitat d'opcions i el respecte a totes elles, a través de la deliberació i el lliure debat, en especial a través d'un tractament igualitari en els mitjans públics de comunicació, amb l'objectiu que el pronunciament que en resulti sigui l'expressió majoritària de la voluntat popular.

2.2. Diàleg.

El Parlament i el Govern de Catalunya apostaran pel diàleg i la negociació amb l'Estat espanyol, les institucions europees i el conjunt de la comunitat internacional.

2.3. Pluralitat.

El dret a decidir és patrimoni de tot el poble de Catalunya i cap persona, força o forces polítiques poden intentar monopolitzar-lo o apropiar-se'n de forma exclusiva.

2.4. Transparència.

El Parlament vetllarà per assegurar que es facilitin les eines necessàries perquè el conjunt de la població disposi de tota la informació precisa per a l'exercici del dret a decidir i promourà la participació de la societat civil en el procés.

2.5. Legalitat.

S'utilitzaran tots els marcs legals existents per fer efectiu de forma democràtica l'exercici del dret a decidir. S'impulsaran, de forma conjunta pels grups parlamentaris favorables al dret a decidir, al Parlament de Catalunya i a les Corts Generals, totes les iniciatives legislatives que puguin ser necessàries per a l'exercici d'aquest dret. Al

mateix temps es promourà un marc de diàleg i negociació amb l'Estat per acordar els mecanismes i les condicions de la convocatòria d'un referèndum.

2.6. Europeisme.

El Parlament defensarà i promourà l'aplicació dels principis fundacionals de la Unió Europea, particularment els drets fonamentals dels ciutadans i les ciutadanes, la democràcia, el compromís amb l'Estat de Benestar, la solidaritat i l'aposta pel progrés econòmic, social i cultural.

Per aquests motius el Parlament de Catalunya expressa la seva profunda convicció que el procés s'ha de fer amb voluntat de permanència a la Unió Europea, donant a conèixer el camí que ara s'inicia a les institucions europees i al conjunt dels estats membres de la Unió Europea.

2.7. Cohesió social.

Atès que el procés es produeix en un context de severa crisi econòmica que provoca conseqüències greus en amplis sectors de la societat, caldrà garantir la cohesió social del país i la voluntat expressada en múltiples ocasions per la societat catalana de mantenir Catalunya com un sol poble.

2.8. Qualitat democràtica.

La credibilitat del procés exigeix, si es vol suscitar un ampli suport de la majoria de la ciutadania, una acció decidida de reformes democràtiques, des del compromís amb la transparència, la qualitat democràtica i l'honradesa.

2.9. Paper central del Parlament.

Des del paper central i de lideratge que ha d'exercir el Parlament, els grups parlamentaris es comprometen a presentar, d'acord amb el Reglament del Parlament, una proposta de creació d'una Comissió sobre el dret a l'autodeterminació, com a espai de recerca del consens polític, tant pel que fa al procés a Catalunya i a les iniciatives legislatives a adoptar en el Parlament, com per establir el marc de negociació amb el Govern de l'Estat.

2.10. Acord Nacional.

El procés ha de començar amb la signatura solemne, abans de dos mesos, d'un Acord Nacional pel dret a decidir, amb participació del Govern, de les forces polítiques, els agents socials i les entitats i organismes més representatius de la societat catalana que constituïran un organisme d'impuls i seguiment del procés.

Barcelona, 13 de gener de 2013